

ме взема съ себе си и направи ме козарче. И така, азъ почти че порастнахъ въ гората при козитѣ — и научихъ се още отъ малкъ да нося пушка и да ценя човѣческата свобода. Нека ми бжде простено да кажа, че въ нашето отечество само хайдуцитѣ, овчаритѣ и говедаритѣ сж свободни хора. Тия хора баремъ на време сж избавени отъ турското робство и отъ чорбаджийскитѣ насилия; а за една свободна и щастлива минута много българи сж готови да пожертвуватъ всичкия си животъ.

Една вечеръ, като вечеряхме вече, баща ми стана, взема пушката си и рече ми:

— Вземи, сине, шишенето си и иди да спишъ зади кошарата!

Азъ, като младъ и неопитенъ момъкъ, не послушахъ бащинитѣ си съвети, а останахъ при овчаритѣ, които въ това време свирѣха, пѣеха и веселѣха се.

Азъ още отъ малко дете обичахъ да слушамъ гласа на кавала. Тая свирка е способна да умилостиви и най-жестокитѣ сърдца. Въ пѣснитѣ кавалътъ твърде често се нарича „меденъ“, но азъ и до днесъ още не зная отъ какво произхожда тая дума: отъ медъ (бакъръ) ли, или отъ медъ? Азъ мисля, че тая дума произхожда отъ медъ, защото кавалътъ свири сладко или медено.

Въ онова време, когато ние се веселѣхме, на насъ нападна една въоръжена турска чета и влѣзе въ колибата ни. Нашитѣ момци се не защищаваха, а предадоха се като жени. Турцитѣ ограбиха всичко, щото намѣриха въ колибата; а мене и двамина отъ нашитѣ овчари вързаха и заведоха ни съ себе си. Предъ зора овчаритѣ бѣха пустнати, но турцитѣ имъ зарж-